

L'arbre

Un relat de: [Pep Homar i Giol](#)

Fixeu-vos-hi be "nanos" ! Ens trobem davant de l'arbre de la vida. Més enllà de la nit de tots els temps aquest ha estat un símbol gairebé sempre religiós en les diverses cultures del món.

- Perdó... – es va sentir.

No m'interrompeu si us plau. Com anava dient, aquest símbol tot i que gairebé en totes les cultures ha estat un símbol religiós, també va ser utilitzat per Darwin, si, si, Darwin el de l'evolució de les espècies i tota aquesta enderga i ateu en la intimitat, per explicar l'evolució de les espècies a partir d'un tronc únic i les derivacions en famílies, que venien a ser les branques de l'arbre...

- Perdó... – es va tornar a sentir.

Si, gràcies, però les preguntes al final si us plau. Doncs el que dèiem del símbol religiós de l'arbre de la vida...Ara he perdut el fil...Ah! Si...el cristianisme l'identifica amb un arbre del paradís, just al costat de l'arbre de la ciència o del bé i del mal. Es diu que qui menjava el seu fruit adquiria d'immortalitat, però Adam i Eva van menjar primer la poma prohibida i els van expulsar del paradís.

- Perdó...- va insistir la veu...

Si us plau, deixeu-me continuar sense interrupcions, sino aquí se'ns hi farà de nit. El tema de la immortalitat en referència a aquest arbre també el toca la cultura xinesa i pel que sembla l'identifiquen amb un presseguer que només fa un préssec cada tres mil anys i qui se'l menja es torna immortal. Però això no és tot...

- Perdó... – la veu insistia una vegada més...

A veure, que no ha quedat clar que durant l'explicació no es pot interrompre !!! Qui és aquest impertinent que no para de tallar ell meu discurs amè i entenedor ? A veure qui és ?

Tot el grup es va quedar mirant-se els uns als altres buscant al culpable, però ningú no deia res.

Molt bé home !!! Qui és el valent que interromp cada moment i ara no gosa ni tan sols donar la cara ?

- Perdó, sóc jo. – la veu sortia del darrere mateix del professor. – Perdoni senyor, sóc l'arbre al qui us esteu referint tota l'estona i només volia dir-vos que jo no sóc l'arbre de la vida. Jo sóc només un humil i simple mandariner, que faig unes mandarines clementines boníssimes i dolces d'allò més. L'arbre de la vida, és un símbol, una icona, una creença, tant és si religiosa o pagana, fins i tot podria ser d'origen mitològic, tant se val. L'arbre de la vida l'ha de cuidar i regar cadascú. Tots som el nostre propi arbre de la vida... Però perdoni les interrupcions, la veritat és que hi posava tanta passió en les explicacions que he de reconèixer que ho feia molt bé... Ah! Per cert, si volen mandarines vostès mateixos, agafin les que els convinguin, aquest any n'he fet moltes i dolcíssimes !!!